

Chương 269: Giải Cứu Charlotte (2) - Dark Charlotte Xuất Hiện

(Số từ: 2499)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:31 PM 02/04/2023

"Điện hạ, thần cũng đã nghe những câu chuyện về đứa trẻ đó... Nếu có cơ hội để đứa trẻ có thể cải thiện tình trạng của Điện hạ, ngài phải gặp nó ít nhất một lần. Thần xin hứa với ngài, ngay cả khi đứa trẻ biết không có gì, thần sẽ bảo vệ sự an toàn của cậu ấy với danh dự của mình. Đứa trẻ đó ở đâu?"

"Ta không biết. Không ai biết cả. Không được nhắc đến nữa, đứa trẻ đó... cuối cùng, tất cả đều vô nghĩa nếu chúng ta không biết cậu ấy đang ở đâu."

Charlotte đã nói rằng chỉ có cô ấy và tôi mới biết bất kỳ manh mối nào về Valier.

Vì lý do nào đó, cô ấy đã không chia sẻ nơi ở của tôi với những người khác.

Nó có liên quan đến những gì Charlotte đã trải qua? Và cô ấy đã ngừng liên lạc với Valier vì cô ấy không muốn đặt tôi vào nguy hiểm?

Khả năng sức mạnh của Charlotte không phải là siêu nhiên là rất cao.

Nếu nó chỉ đơn thuần là một [sức mạnh siêu nhiên] nguy hiểm, sẽ không có lý do gì để đề nghị tìm tôi.

"Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, Đội trưởng Tana. Nếu tay ta vấy máu thêm một lần nữa, hãy giết ta đi."

...Đến cuối cùng.

Cái chết xảy ra trong Cung điện mùa xuân thực sự là do Charlotte gây ra.

Sức mạnh của cô đã vượt khỏi tầm kiểm soát, và cô đã giết một ai đó.

Và cô không thể nhớ nó.

"...Điện hạ."

"Hứa với ta đi."

"...Thần không thể thực hiện một lời hứa như vậy."

"Hãy hứa với ta đi."

Saviollin Tana không đáp lại lời cầu xin tuyệt vọng về cái chết của Charlotte.

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Tôi nhanh chóng trốn vào kho dụng cụ liền kề với phòng âm nhạc ở cuối hành lang bên phải. Cửa mở và không có dụng cụ nào được cất giữ bên trong. Những giá đỡ trống là dấu hiệu duy nhất cho thấy đó là kho chứa dụng cụ.

Các nhạc công chắc đã lấy hết nhạc cụ.

Tôi quyết định không đóng cửa, vì âm thanh có thể làm lộ đi sự hiện diện của tôi. Thay vào đó, tôi giấu cơ thể mình trong bóng tối của căn phòng.

Cả Charlotte, Dyrus và Saviollin Tana đều không có việc gì ở đây. Họ thậm chí sẽ có ít lý do để vào trong kho nhạc cụ hơn là trong phòng âm nhạc.

Căn phòng tối om vì đèn đã tắt, nhưng tất cả những gì tôi có thể cảm nhận là bóng tối và âm thanh.

Đó thực sự là một tình huống thuận lợi.

*thình thịch

Cửa phòng ngủ của Charlotte mở ra, và tôi nghe thấy tiếng bước chân của Dyrus và Tana.

"Không phải sẽ tốt hơn nếu trông chừng Công chúa khi ngài ấy ngủ sao?"

"Thật vô ích. Công chúa thậm chí đã tự trói mình và ngủ trước đó. Nhưng tất cả đều vô ích."

"...Tôi hiểu rồi. Vậy là Công chúa vẫn chưa thể rời khỏi cung điện?"

"Chà, vẫn chưa... nhưng ngài ấy có thể không chỉ là không thể rời đi."

"Công chúa có thể xuất hiện ở Tetra hoặc Cung điện Mùa đông không?"

"Chỉ là phỏng đoán thôi. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là hy vọng rằng điều đó là không thể..."

Rõ ràng là họ đang thảo luận về một sự việc đã xảy ra, nhưng không biết chi tiết của sự kiện, tôi không thể nắm bắt được bối cảnh của cuộc trò chuyện.

Cô ấy không bị hạn chế trong chuyển động của mình.

Đó là phần duy nhất tôi có thể hiểu được, vì nó dường như liên quan đến sức mạnh của Charlotte.

"Nhân tiện, vai của cô có ổn không?"

"...Không sao đâu. Nó không phải là một vết thương nghiêm trọng. Và đó là sự bất cẩn của chính tôi. Tôi vẫn có thể xử lý được."

"Cô sẽ không đi đến linh mục sao?"

"...Nếu tôi được linh mục chữa trị, nó sẽ để lại dấu vết và khiến Công chúa gặp nguy hiểm. Thực tế là Công chúa có thể làm tôi bị thương... anh biết điều đó có nghĩa là gì mà."

"Đúng vậy."

"Công chúa có thể nghe thấy chúng ta. Chúng ta hãy kiềm chế không thảo luận về vấn đề này."

"Cô nói đúng... Tôi đã quá bốc đồng."

Có vẻ như sức mạnh của Charlotte đã mất kiểm soát và Saviolin Tana đã bị thương.

Không ngờ Charlotte lại có thể làm tổn thương cô ấy đến mức như vậy.

Liệu sức mạnh của Charlotte có đủ mạnh để làm bị thương Đội trưởng Shanafel?

Có vẻ như hai người họ đang giữ bí mật về việc Charlotte đã tấn công Saviolin Tana.

Phải chăng sức mạnh của Charlotte đã mất kiểm soát, khiến cô mất đi lý trí, và cuối cùng buộc Saviolin Tana phải giết cô như một phương án cuối cùng?

Hừm...

Khi họ đến gần cầu thang cung điện dẫn lên tầng một, bước chân của Saviolin Tana dừng lại.

"Có điều gì không ổn sao?"

Cô cảm nhận được điều gì đó.

Cô ấy đã đề phòng.

"Thứ gì đó..."

Tôi nín thở.

Tôi đã xóa sự hiện diện của mình.

Saviolin Tana không cảm thấy gì cả. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

"Chắc là do tôi thiếu ngủ. Không có gì."

"Đã vài ngày trôi qua rồi phải không?"

"Sáu ngày... hay là một tuần? Tôi không chắc."

"Cô không nên nghỉ ngơi vào ban ngày sao?"

"Có nhiều việc cần phải giải quyết ở khía cạnh này, và tôi cũng giữ danh hiệu Đội trưởng của Shanafel. Không có thời gian cho việc đó đâu."

"Tôi hiểu rồi..."

Trong ngày, cô tham dự các nhiệm vụ chính thức.

Vào ban đêm, cô bảo vệ Charlotte.

Saviolin Tana dường như đã đi mà không nghỉ ngơi trong một thời gian dài.

Hai người tiếp tục di chuyển và đi xuống cầu thang.

Tôi cố gắng nín thở.

Xa hơn một chút.

Di chuyển xa hơn.

"Làm tốt lắm, Dyrus. Anh có thể rời đi."

"Vâng, thưa Đội trưởng. Nhưng cô có chắc là mình ổn chứ? Cô trông thật mệt mỏi."

"Mặc dù vậy, đó không phải là thứ mà anh có thể ở lại, phải không?"

"Tôi hiểu rồi..."

"Tôi xin lỗi. Tôi không có ý mỉa mai. Tôi phải ở trên bờ vực nguy hiểm."

"Không có gì. Tôi không nghĩ về nó theo cách đó."

"Là vậy sao? Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Nghỉ ngơi ngay bây giờ đi. Anh cũng đã trải qua rất nhiều điều rồi."

"Vậy thì, hãy hy vọng không có sự cố nào nữa."

"Thực vậy."

Dyrus rời khỏi Cung điện mùa xuân.

Tôi đã nghĩ rằng lý do giảm số lượng người trong cung điện là để ngăn chặn bất cứ ai nhìn thấy Saviolin Tana giết Charlotte, nhưng dường như có một lý do khác.

Nó cũng là để ngăn ai đó trở thành vật hiến tế cho Charlotte hung hãn.

Chỉ còn lại ba người trong cung điện.

Tôi, Saviolin Tana và Charlotte.

...Điều đó có nghĩa là mạng sống của tôi cũng có thể gặp nguy hiểm.

Tôi có nên rời khỏi cung điện? Rõ ràng là tôi đã gặp nguy hiểm rồi.

Tôi không thể biết liệu tín hiệu nguy hiểm từ bản năng của tôi là về mối nguy hiểm từ Charlotte hay mối nguy hiểm cho chính tôi.

Tôi nghe thấy tiếng Saviolin Tana ngồi thụp xuống ghế ở đâu đó trong sảnh.

Tôi nên rời khỏi nơi này. Sức mạnh của Charlotte rất ghê gớm, và trong khi Tana có thể xử lý được nó, thì tôi chắc chắn không thể.

Người gặp nguy hiểm lớn hơn có nhiều khả năng là tôi.

*Rừ rừ...

Tôi không thể rời đi ngay từ đầu.

Saviolin Tana đang ngồi trong sảnh, giờ là lối vào cung điện. Có vẻ như cô ấy đang cố gắng theo dõi mọi hướng.

*Pat! Pop!

Saviolin Tana dường như đang vận hành thứ gì đó, khi hành lang dần sáng lên.

Không, ngay cả căn phòng chứa đồ nơi tôi đang trốn cũng được chiếu sáng bởi ánh sáng ma thuật. Saviolin Tana đột nhiên tắt sáng toàn bộ cung điện.

Khả năng trốn thoát dưới bóng tối đã biến mất.

Để rời đi, tôi phải làm như vậy khi cô ấy rời khỏi vị trí của mình.

Đúng như dự đoán, Saviolin Tana không di chuyển.

Tôi cũng không.

Cái chết đã được định sẵn.

Hy vọng không có gì xảy ra, nhưng đồng thời cảm thấy chắc chắn rằng điều gì đó chắc chắn sẽ xảy ra.

Tôi nín thở.

Đó là một thời gian tẻ nhạt.

Nhưng đồng thời, nó vô cùng căng thẳng.

Vì tôi phải liên tục tập trung vào việc ngăn chặn sự hiện diện của mình bằng cách [tự đề xuất] để tránh bị các giác quan của Saviolin Tana phát hiện.

Saviolin Tana không di chuyển khỏi vị trí của mình. Sự vắng mặt của tôi ở Temple có thể trở thành một vấn đề.

Nếu không có chuyện gì, tôi lấy có gì mà rời cung muộn như vậy?

Những vấn đề phụ bắt đầu nảy sinh, nhưng tất cả đều liên quan đến việc liệu Charlotte và tôi có thể vượt qua ngày hôm nay một cách an toàn hay không.

Đêm đã khuya rồi.

Thời gian chắc chắn đã qua nửa đêm.

Vì lý do nào đó, Saviolin Tana đã tắt sáng toàn bộ cung điện.

Như muốn xua đi bóng tối.

Ngay cả phòng chứa dụng cụ nơi tôi đang trốn cũng được chiếu sáng, nhưng đó chỉ là một điểm mù. Cô ấy đã không nhận thấy sự hiện diện của tôi.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua trong trạng thái tê nhát này?

*Click

Đèn trong kho dụng cụ vụt tắt.

Không chỉ ở đó.

Ánh sáng phát ra từ hành lang cũng biến mất ngay sau đó.

Tôi không thể biết đèn của cung điện được điều khiển như thế nào.

Saviolin Tana không di chuyển. Có phải cô ấy đã tắt đèn?

Tại sao cô ấy đột nhiên tắt hết đèn?

KHÔNG.

Đây không phải là cô ấy làm.

Thận trọng thò đầu ra hành lang, tôi thấy một cảnh tượng khác.

Những ngọn đèn ma thuật khắp cung điện chập chờn rồi tắt từng cái một.

“Tại thời điểm này... ngay cả điều này...”

Tiếng thì thầm lặng lẽ của Saviolin Tana lọt vào tai tôi, một giọng nói dường như chứa đựng cả sự kinh ngạc và sợ hãi.

Không thể tưởng tượng được ngoại trừ khả năng Charlotte đang tắt đèn.

Tại sao điều này có thể xảy ra?

Tại sao cô ấy lại làm một việc như vậy?

Tôi không thể nói.

Sabviolin Tana đứng dậy khỏi vị trí của mình và bắt đầu di chuyển. Cô ấy đang đi về phía phòng ngủ của Charlotte.

Nín thở để tránh bị phát hiện, tôi căng toàn thân.

Cô ấy không được tìm tôi.

Tôi đã sử dụng bùa hộ mệnh, và với vô số sự trùng hợp và xác suất đan xen, tôi sẽ không bị phát hiện. Điều này bao gồm cả điều kiện là tôi cố gắng hết sức để che giấu sự hiện diện của mình.

Không bị phát hiện là tương lai của tôi, nhưng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi đột nhiên phát ra âm thanh.

Tôi không có ý định thử xem liệu tương lai đã định trước có thể thay đổi được hay không.

Tôi không thể làm cho canh bạc sinh tử này mạo hiểm hơn được nữa.

“Điện hạ!”

"Nếu ngài còn thức, hãy trả lời đi!"

Saviolin Tana bước xuống hành lang, hét lên.

“Điện hạ!”

Cô ấy gọi Charlotte khi cô ấy đi về phía phòng ngủ của Charlotte.

Trong cung điện tối tăm của mùa xuân.

*Loé!

*Rầm rầm

Đó là một đêm thậm chí còn tối hơn do mưa, và gần như không thể phân biệt được các vật thể nếu không thỉnh thoảng có tia chớp.

Không, ánh sáng từ tia chớp khiến mắt tôi khó thích nghi với bóng tối. Ánh sáng cản trở tầm nhìn của tôi.

“Điện hạ!”

Tiếng kêu tuyệt vọng của Saviolin Tana vang vọng.

*Cạch

Tiếng mở cửa phòng ngủ của Charlotte vang lên.

-...

Không có âm thanh nào phát ra từ Saviolin Tana.

Tôi đã không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào như tiếng mở cửa trước khi cô ấy làm như vậy.

Sau đó, Charlotte đã ngủ chưa?

“Điện hạ... lại biến mất rồi...”

Cô ấy đã biến mất.

Tiếng thì thầm dứt quãng, tuyệt vọng đó lọt vào tai tôi.

Trong khoảnh khắc đó.

*Loé!

"!"

Tôi gần như hét lên.

Vào khoảnh khắc tia chớp lóe lên trước mắt tôi, tôi nhìn thấy một thứ.

Có một cái gì đó ngay trước mặt tôi.

Nó từng ở kia.

*Rầm rầm

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi sau tia chớp, tiếng sấm rung chuyển các cửa sổ kéo dài phía sau.

Nó là cái gì vậy?

Ngay lập tức.

Trước mắt tôi là gì?

Tôi nhìn chăm chăm về phía trước với đôi mắt mở to, nhưng tôi không thể nhìn thấy hình dạng của bất cứ thứ gì đang theo dõi tôi trong bóng tối. Tôi đã không nhầm.

Chắc chắn có thứ gì đó đang nhìn tôi.

Những gì không có ở đó chỉ một lúc trước đột nhiên xuất hiện.

*Loé!

Một lần nữa, tia chớp xua tan bóng tối trong chốc lát.

Một hình thù xuất hiện trước mặt tôi trong giây lát trước khi biến mất.

Tôi đã nhìn thấy nó rõ ràng.

Một số hình dạng.

Nó đã nhìn tôi, mỉm cười.

Nó giống Charlotte, nhưng

đó chắc chắn không phải là cô ấy. Một cái gì đó khác đang quan sát tôi từ bóng tối đen như mực.

Tôi không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Tuy nhiên, sự hiện diện của thứ đó trước mặt tôi không thể nhầm lẫn được.

“Hì.”

“Hì hì.”

“Hì hì...”

“Hehehehehehehe...”

Tiếng cười nham hiểm của 'thứ đó' phả vào gáy tôi.

*Loé!

Trong ánh đèn leo lét, tôi nhìn rõ hình thù của nó.

Mái tóc đen như vực thẳm và đôi mắt đen thăm thẳm như hư không.

Và đồng tử đỏ dục, giống như khe.

Nó giống như một cái gì đó gần gũi hơn với một con quỷ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading